

BULETIN INFORMATIV

Nr.
47

12
Martie
2021

EDITORIAL

Interioare de lux

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Povestea e una dintre cele mai provocatoare dintre toate care au format mitologia modernă a lumii, o istorie care se construiește din mers și care, cred, ne mobilează și pe noi, interior, mai mult sau mai puțin modern, mai mult sau mai puțin de lux.

E vorba de istorioara "sabiei lui Damocles", pe care îndrăznesc să spun că o știm cu toții, mai cu seamă pentru că am trăit-o cu toții, în diferite forme sau momente ale propriei experiențe de viață. Să ne-o reamintim însă, așa cum e ea păstrată în dicționarele cu expresii celebre. Așadar, Damocles, curtean al lui Dionysios cel Bătrân, tiranul Siracuzei, a fost pus de acesta, sătul de laudele care îi erau aduse, pe propriul tron, la un ospăț. Pentru a-i da, astfel, o lecție, Dionysios a poruncit să-i fie acordate toate onorurile regești, doar că, pe când Damocles era în culmea fericirii, ținând cont de noua și extraordinara lui stare socială, tiranul i-a cerut să se uite în sus. De tavan atârna o sabie, exact deasupra capului lui Damocles, prinsă doar cu un fir de păr de cal. Primejdia era iminentă... Și astfel, "sabia lui Damocles" a devenit sinonimă cu un pericol care te amenință mereu. Ce e de făcut, vorba lui Lenin? În astfel de cazuri, când crezi că e bine, când pare că lucrurile merg în direcția pe care ți-o dorești, și, deodată, realizezi că deasupra capului e o sabie care poate cădea asupra ta în orice clipă...

Multe sunt de făcut pentru a nu accepta să trăiești sub amenințare. În primul rând, să știi dacă meriți să fi urcat, ca Damocles, pe o poziție pe care nu ai stăpânit-o vreodată pînă atunci. Sau pînă acum! Apoi, să-ți cunoști lungul nasului.

Și, mai cu seamă, să te dai jos de acolo, repejor, dacă ai realizat că nu e locul tău acolo și că s-a distrat cineva cu propriul

tău destin.

Nu se poate trăi, nu se poate munci bine sub amenințare, nu se poate construi nimic durabil cu sabia lui Damocles deasupra capului. Iar cea mai mare Amenințare, cu "A", din zilele noastre, cea mai periculoasă "sabie", este cea a incompetenței. Nu poți crea de pe o poziție care nu îți aparține de drept, nu poți performa, nu poți convinge.

Ceea ce ne salvează de o astfel de amenințare, atât de prezentă, totuși, într-o societate care încă se caută pe ea însăși, vorba lui Cornel Dinu, este ceea ce e în noi cu adevărat.

Interiorul fiecăruia. Valorile sigure pe care le stăpânim, competențele pe care le avem și pe care le-am probat, între timp. Interioare de lux pentru oricare dintre noi, șanse de a ne salva individual sau de a ne salva grupul din care facem parte sau, încă și mai important, pe care îl reprezentăm, ori pe care am fost aleși să-l reprezentăm...

Ceea ce suntem noi. Ceea ce suntem în valoare absolută, ceea ce suntem în ochii celorlalți, ceea ce doar noi știm și credem că suntem. Doar fiind sinceri cu noi înșine putem înlătura amenințarea iminentă care nu e întotdeauna nedreaptă. Ba, dimpotrivă! O societate care vrea progresul desigur că e o amenințare pentru impostori, care, cu cât mai sus au fost cocoțați, cu atât mai mult vor impresiona prin înlăturarea lor.

Repet: contează doar cine suntem pe dinăuntru. Cine suntem cu adevărat, nu cine sau ce cred alții că am fi. Interiorul, acela e luxul fiecăruia dintre noi, restul e imagine. Bună și aceea, pînă într-un punct. Acela când se rupe firul acela de păr, atât de subțire...

INTERVIU

Interviu cu Marius Croitoru
(antrenor FC Botoșani)

realizat de **Cristian Prisăcariu și Octavian Țopa**

Este un antrenor temperamental cum rar vezi! Trăiește la maximum fiecare fază a jocului și dă senzația că singurul lucru important pe pământ e victoria echipei sale. A terminat sezonul trecut, primul din cariera de antrenor, pe locul al patrulea, reușind cea mai bună clasare din istoria clubului din **Botoșani**. Acesta este **Marius Croitoru** (40 de ani), cel mai longeviv tehnician din **CASA Liga 1** după **Ilie Poenaru**!

1 *Ar fi dureros să pierdeți play-off-ul pe acest final de sezon regulat al Ligii 1?*

Se poate întâmpla orice, dar noi nu ne gândim la pierderea play-off-ului. Suntem destul de maturi și destul de conștienți de ceea ce ne așteaptă. Mai sunt meciuri, avem în continuare avantaj, unul care putea să fie și mai mare, dar nu jucăm singuri. Ne-am fi dorit cu toții să fim matematic cu cinci etape înainte de finalul sezonului regulat calificați în play-off, dar

nu se poate. Asta ar fi însemnat să fi avut 15-16 puncte avans față de locul 7 ceea ce e practic imposibil.

2 *Trăgând linie și făcând o un simplul calcul, observăm că până la meciurile cu FCSB și Universitatea, FC Botoșani era echipa cu cele mai multe puncte câștigate în 2021 ...*

Asta arată că avem un an bun, unul de normalitate pentru noi. În ciuda faptului că am pierdut

jucători importanți în acest an, suntem unde ne dorim. Gândiți-vă că anul trecut, cu cinci etape înainte de finalul campionatului eram pe locul 8. Acum suntem la mâna noastră și de aceea spun că nu avem teamă, nu suntem speriați. E adevărat că pot apărea surprize de la meci la meci dar asta nu înseamnă că cedăm. Calificarea în play-off se va juca cu siguranță în ultima etapă. De asta nu-mi fac nici cea mai mică problemă, nici dacă vom câștiga sau vom

pierde următorul meci. Chiar dacă am fi câștigat la Craiova nu însemna că gata eram 100% în play-off. Nu! Jocul rezultatelor te poate ridica sau coborî imediat. Ceea ce m-a deranjat la Craiova a fost atitudinea, dar cred că după discuția pe care am avut-o cu băieții după meci, am clarificat și acest aspect.

3 *Înțelegem că, în ciuda acestor ultime două eșecuri cu FCSB și Universitatea, ești totuși mulțumit de realizările din acest an ...*

Noi am ieșit bine din această serie pe care am avut-o până în prezent. După eșecul cu FC Argeș, din prima etapă a returului, nimeni nu ne mai dădea nicio șansă la play-off. Victoriile cu Poli Iași și Dinamo ne-au făcut să ne revenim puțin, după care am pierdut din nou la Clinceni. Fiind sub linie, eram la cinci puncte de ei și nimeni nu mai

credea în play-off. Uite că am revenit, am legat rezultate pozitive și am reușit să-i și depășim într-un timp scurt. Și pe ei și pe Chindia. Deci nu avem cum să nu fim mulțumit deși era loc și de mai bine.

4 *Cum ți se pare programul ultimelor etape, atât al FC Botoșani cât și al echipelor cu care te lupti la play-off. E un program care vă avantajează?*

Fără să fiu arogant sau înțeles greșit, putem spune că avem patru meciuri, cu Sepsi și Viitorul acasă, Astra și FC Voluntari în deplasare, echipe de nivelul și valoarea noastră și este și normal să fim încrezători în șansa noastră. În plus, contracandidatele la play-off joacă și între ele, dar au și meciuri cu echipele din „top 3”, cu FCSB, CFR Cluj și Universitatea, echipe care se vor bate la titlu și care au o cu totul altă forță.

5 *Tot făceai mai devreme comparația cu ediția trecută de campionat în care am obținut calificarea în play-off în ultimele cinci etape. Față de sezonul trecut, care ar fi plusurile pe care FC Botoșani le are acum?*

Experiența! Experiența meciurilor importante. Noi anul am jucat anul trecut cinci finale pe final de sezon regulat și am venit tare din urmă și am reușit să terminăm pe un loc 3, o clasare istorică pentru Botoșani. Acum suntem mult mai puternici mental, dar avem cinci jucători valoroși care nu fac parte din lot. Or nu este ușor pentru un antrenor să piardă jumătate de echipă. Am pierdut cinci jucători importanți, care au contribuit din plin la accederea noastră în play-off și cu care am jucat în cupele europene.

INTERVIU

Interviu cu Daniel Celea
(FC Chindia Târgoviște)

realizat de **Cristian Ionuț Marin și Octavian Țopa**

Daniel Marinel Celea nu este un nume foarte cunoscut în **CASA Liga 1**, dar a fost una dintre surprizele plăcute ale ultimelor două etape. A jucat doar zece meciuri în **CASA Liga 1**, opt pentru **Sepsi OSK Sf. Gheorghe**, echipă pentru care a și debutat pe 1 februarie 2020, într-un meci cu FC Hermannstadt (2-2) și două în tricoul **Chindiei Târgoviște**, în acest sezon. După ultimul, a fost ales în echipa ideală a etapei. Născut pe **6 iulie 1995** la Braloștița (Dolj), Celea are 1.87 m și poate acoperi atât postul de fundaș dreapta cât și pe cel de apărător central.

1 Când ai început fotbalul și unde?

Am început la Craiova, la Clubul Sportiv Școlar, la 11 ani. La 18 ani evoluam în Liga a 3-a, la CSO Filiași. Am mers, apoi, la Sporting Roșiori. Până să ajung la Chindia Târgoviște, în România am mai jucat la Pandurii, UTA, CS Mioveni și Sepsi.

2 Cum a fost experiența din Polonia, de la Lodz, unde ai fost legitimat în vara anului trecut?

Să știți că a fost o perioadă grea pentru mine, pentru că nu prea am jucat. Însă trebuie să iau părțile bune din această experiență. Au fost niște chestii mentale, am simțit că am plecat de acolo întărit psihic.

3 Ce ai găsit la Târgoviște, cum te-au primit colegii? Am găsit un colectiv bun și încheat. Atmosfera era un pic încordată, când am venit eu, pe fondul unei serii în care echipa nu câștigase de câteva etape. Au venit aceste victorii foarte importante pentru noi

(n.n. 1-0 cu Universitatea Craiova și tot 1-0 cu Sepsi) și s-a rezolvat tot.

4 Ai jucat titular în ambele partide de campionat, plus în meciul de Cupă cu Craiova, pierdut la limită, la Buzău. Cum ți s-au părut aceste jocuri, mai ales că după victoria de la Sfântu Gheorghe ai fost nominalizat în Echipa etapei a 26-a?

Au fost meciuri grele, dar mă bucur că ne-am descurcat foarte bine în campionat și am obținut maximum de

puncte din confruntările cu Craiova și Sepsi, echipe puternice ale Ligii I. Despre nominalizarea între cei mai buni jucători ai etapei a 26-a, mă onorează și contează mult pentru mine. Ne-am achitat cu toții bine de sarcini în defensivă, iar asta s-a văzut pe tabela de marcaj: două victorii fără gol primit. Este meritul tuturor băieților.

5 Cum vezi meciul cu Astra Giurgiu, formație în fața căreia noua ta echipă nu a pierdut vreun joc de la revenirea în Liga I? (n.n. victorii cu 1-0 și 2-1 în stagiunea 2019-2020 și 0-0 în turul actualului sezon)

Va fi un joc la fel de dificil precum ultimele

disputate, dar venim cu un moral bun și suntem încrezători că vom obține toate punctele, chiar dacă Astra vine după trei victorii în ultimele patru jocuri. Vă spun sincer, obiectivul vestiarului este calificarea în play-off-ul Ligii I. Repet, al vestiarului! Asta ne-am propus noi, jucătorii, și vom face tot ce putem pentru a reuși acest lucru!

SPONSOR

CRONICĂ

Luntrea lui Lung

realizată de **Marius Mitran**

În vara lui 1974 aveam deja mașină. Dar atunci am făcut primul concediu, în '74, pentru că Dacia ne venise destul de târziu, prin octombrie trecut, așa că nu fusese timp de plecări. Acum era. Mașina se rodase, cum zicea tata, trebuia încercată la drum de concediu. Asta nu însemna că tata nu o rodase el (dar doar el, rareori cu mine alături, niciodată cu mama) pe naveta Tutova – Otopeni, din toamnă și până acum, în vară. Probabil că drumurile Moldovei erau una, așa, cam de unul singur, și un concediu cu nevastă-sa, încă tânără (mama avea 38 de ani) și fiu-su, care în toamnă începea școala, era altceva. Se poate însă ca toate acestea să nu fi valorat prea mult față de dorința lui de a se duce acasă, la Plosca, la Bistreț, de unde plecase, în '47, cu căruța, la școală la Craiova. „La unchiu' David, să fac colegiu' la oraș. Prima oară m-a dus la box, undeva pe Lipscani...”

... Auzisem de multe ori povestea asta, și eu și mama. Însă aveam amândoi bănuiala că nu doar pentru a-i deschide porțile frate-său ori cumnata ori tanti Lotica ori Cornelia, pentru a intra el în curte, cu Dacia, pe-nserat, cu farurile aprinse, să sară curcile de pe uluci ori rațele de sub pățul, speriate de lumina nefirească și de zgomot, nu doar pentru asta eram acolo. Mama arăta superb în vara aia, primise de la o pacientă din suita lui Yasser Arafat un soi de turban vernil și așa coborâse din mașină, cu el pe cap, într-o bluză albă, primită și ea de la prietena ei cea mai bună, Maria Castellani, prietenă la rândul ei, chiar vecină, cu familia Agnelli și cu Roberto Bettega, starul lui Juve, pe Via Margherita, în Torino. Și cu o fustă de blugi. Tata era într-o cămașă crem, cu mânecile suflecate. Eu nu știu cum eram, dar eram. Iar adresa

italiencei o știam pe de rost de pe plicurile pe care le primea mama acasă, iar mamaie, care i le intercepta de la poartă, mi le aducea mie. „Ia, să i-l dai Getei!” sau „Uite, a venit o scrisoare pentru maică-ta!”

Deci nu pentru neamuri mersese tata acasă în vara de atunci. Cred că vrusese și să se dea mare, era oltean

înainte de orice, director, mașină, uite și ce nevastă, doi copii, dintre care unul băiat, uite-l, e mare și el, a făcut șapte ani. Dar mai vrusese ceva: să fie în Craiova în vara primului titlu. De aceea nici n-am stat mult la Plosca. Vreo 3-4 zile doar. Pe la baltă, pe la Ostrovogania, pe la vie, la struguri țuguiați, țâța vacii, cu găștele la Dunăre, seara, scoțând din paie sucurile aduse de la Goicea ori de la Cârna, unde aveau ghețarie. Ei țineau, el și cu frate-său, vinul lipit de bucățile de gheață, eu cu mama beam suc. Foarte bun, așa, cu fân pe sticlă, lipit acolo parcă.

... Într-o dimineață am plecat însă spre Băile Herculane. Am privit în urmă, prin geamul Daciei (întotdeauna am stat în față, cât timp tata a condus) curtea, balta, casa, puii de curcă ieșiți la poartă, tăblița pe care scria Bistreț tăiată oblic cu culoarea roșie, apoi Goicea Mare, Goicea Mică, Cârna, podul peste Desnățui, toate... Din Goicea Mică era Maria, bunica mea pe care n-am cunoscut-o niciodată. A murit după ce a plouat-o tot drumul de la Craiova la Plosca, în căruță. Venea de la fiu-său, elev la Craiova, se dusesse să-i ducă de mâncare, să-l vadă, poate să-l mângâie. Tata nu mi-a dat niciodată alte amănunte, în afara motivului pentru care mama lui venise la oraș. Și asupra cauzei morții. „A plouat-o. Era frig, toamnă, așa... Nu plecasem de mult de acasă... Așa a vrut ea, să vină... Cică să am de mâncare.” Fusese fată tare săracă, din Goicea Mică.

Petre, tata lui tata, fiu de cârciumar, ceva bogat în sat. Sora lui, Lotica, a trăit până în zilele astea, se împrietenise cu Maria, așa o chema pe cumnată-sa, și știa cum a fost. Mi-a povestit și mie și mamei. „Ce soacră bună ai fi avut, Getuțo... Când a luat-o Petre, s-a dus cu căruța cu patru cai, a trecut peste poarta lor, că erau săraci, doar fetele le aveau frumoase. Și Maria era pe prispă, desculță și tata lui tac-tu, frati-miu adică, Petre, a întors caii cu căruța în băcătură și doar a strigat-o: <<Vii? Hai! >> Și ea mi-a zis, dadă, lăsați peștele ăla mic din gură, că mâncam un pește de la noi, de pe râu și mă urcai în căruță cu el.” Așa zicea Lotica de mama lui tata că se măritase. O chema Maria Mitran, suna bine, mă gândeam eu.

... Mai multe tata nu spunea. Doar, în toți anii ăia, când am mers la Plosca, tabloul bunicilor mei, pe care nu i-am cunoscut vreodată, lumina camera a bună, de la stradă, în care dormeam. Ea semăna cu Ornella Mutti, iar el cu Victor Rebengiuc

din „Moromeții”. Tata nu plângea niciodată când se uita la ei. Niciodată. Dar niciodată nu i-a privit fără să mă țină de mână.

... La Craiova am mers la prietenul lui, Deliu, colegul lui de facultate de la Timișoara. Era antrenor atunci, în vara aia, la tineret, cred. Mama se dusesse pe la Mercur, să se uite la ceva prin magazin. Tata mă avea pe mine de mână și ziarul „Înainte” în mâna cealaltă. Constantin Deliu, colegul lui, i-a spus multe, ce-au vorbit ei, dar țin minte că tata a fost sceptic privind rămânerea lui Dobrin la echipă. „George, se antrenează deja cu Nelu Oblemenco. Și cu Țărălungă, cu Balaci al tău, de la Bistreț, știi că e de la Bistreț ăsta blondu’, nu?” „Știu, are 17 ani, e de-o seamă cu fii-me...” Cu sorămea, adică. „Dar să vezi ce portar am luat, George... de pe la Satu Mare. Lung. Băi, George, cum îi zice, știi care e poanta, cum îi zice, așa și e! Are doi metri!” „Și câți ani are?” „E copil, e elev, optișpe are, adică

zic că n-are nici optişpe, face la toamnă, cred!”

... Atunci, în vara aia am auzit eu de cel mai mare portar al României pe care l-am văzut vreodată. Silviu Lung. Lung.

... La înmormântarea profesorului Stroe, în aprilie 2014, Lung mi-a spus că Magistrul, când venise să-l ia, atunci, în vara aia, în '74, de la Carei și să-l ducă la Craiova, dormise la ei. „Mama l-a culcat în camera cea bună în vara aia, în '74, între perine. Aveam perine de-alea mari, mari... Doamna Lung, a zis Profesorul, cum să plece, doamnă, băiatu' de aici, vă înțeleg că vreți să-l mai țineți... Între pernele astea aş sta și eu, o viață aş sta... Mama i-a zis că de-aia am crescut așa înalt. De-atunci, de câte ori a venit pe la noi, domnu' Marius, că a mai venit în toți anii ăștia, mereu acolo îl culcam, între pernele-alea mari...”

Silviu Lung are barbă, se vede că ține doliu. Profesorul care i-a schimbat viața plecase și Lung își amintea Începutul, încercând să pareze Sfârșitul poveștii.

„În vara aia, după primul titlu, în '74, nu doar că venise Dobrin, păcat că n-a putut Craiova să-l țină, dar tot atunci veniseră și Cami, avea doar 16 ani, și Zoli Crișan. El era mai mare, 20 de ani. Vorbeam ungurește cu el...”

Atunci, în vara în care aflasem despre el, a și debutat, în august, într-un 1-0 cu Poli Timișoara. Când s-a retras, în '93, după 19 ani, eram în tribune, deja ziarist, conștient că el, numărul 1, primul întotdeauna, pleca de pe teren ultimul. Ultimul dintre toți. El a făcut trecerea de la Maxima care fusese (îi rezistase încă zece ani!) la maxima care devenise. De la alura lui de cocostârc la literele cu care îmi începeam toate caietele dictando și toate nopțile, încercând să uit că nu mai sunt cum au fost: L-U-N-G. Apoi liniuță, Negrilă, virgulă, Tilihoi, virgulă, Ștefănescu...

... După ce tata s-a văzut atunci cu Deliu, care luase și el titlul, la tineret-speranțe, am plecat la Herculane. Cum am intrat în orașel, am făcut poze, plimbându-ne toți

trei prin centru. Într-o fotografie, pe care am înrămat-o și e singura la care mă uit zi de zi, e pe bibliotecă, eu sunt călare pe un urs împăiat, mama e cu ochelarii de soare ăia italienești. Îmi era rău, țin minte. Mă durea stomacul. Și mama a zis: „Hai, sus, urcă-te aici, să fii ca Lungu ăla cu care mi-ai împuiat capul tot drumul!”

... Anii, cei 19, care au urmat, am fost fanul lui Lung. Îi țineam pumnii să nu greșească și nu greșea. Să apere și apăra. „Someone to watch over me”. Să apere și ne apăra. El și Cămătaru dacă erau, era greu să ne bată cineva. După ce l-am cunoscut, am vrut de fiecare dată să-i spun că am trăit toți anii cu gândul că doar el ne putea salva de unul singur. El era în luntrea aia care te trecea apa și te salva. Paradele de la Florența, unde ne prăbușiserăm, apoi reflexul de la Bordeaux, la „capul” scos de sub bară al lui Memmering, parcă. La șuturile lui Specht ori Trésor. La pătrunderea lui Lacombe, la voleul lui Tigana ori la „torpila” lui Giresse. La lovitura liberă a aceluiași Memmering. Parade, plonjoane disperate, viața Craiovei în palmele lui. În cabrarea aceea pe genunchi, de unde pleca toată forța apărării noastre. Și scăpam!... Apoi luntrea care te trecea ușor din nou spre viață... Silviu Lung. Păsărilă. Sufletul unei

neînduplecări genetice. „Știți cine trăgea cel mai tare, domnu' Marius? Nu, nici la Bordeaux, nici la Fiorentina nu era, nici de la Milan, când am jucat cu Steaua finala Cupei Campionilor, nici de la Benfica, la Lisabona, poate la meciul vieții. Nici în optzeci de meciuri, aproape, la națională... Nici la Mondialul din Italia, nici la Euro, în '84, când am fost ales cel mai bun fotbalist român.” „Chiar așa a fost: cel mai bun, domnule Lung, cum zicea Profesorul Stroe, ați fost cel mai bun! Deci nu era de la Benfica, de la Milan ori de la Steaua?...” „Era Păunescu. Adrian Păunescu, cel mai tare șut pe care l-am simțit vreodată!” „Deci tot oltenii dădeau cel mai tare!” „Da, dar pe-ai noștri nu-i pun la socoteală!”

... La țară, când mă întorceam, și după ce ai mei n-au mai fost să meargă cu mine, tușa Lotica mă întreba, încă mă mai întreba dacă mai țin minte că odată, când am venit cu tata și cu mama, am aflat de portarul ăla mare al Craiovei. „Lung. De Lung, tușă.” „Da. Lung, mamă. Și cum îi mai zicea?” „Îi zice și acum: Silviu. Silviu Lung.” „Așa. Silvu.” Așa, „Silvu” i-au zis mereu la Bistreț. Silvică i-am zis noi, ceilalți. Pentru că atunci când ne era greu, ne salva și cu luntrea aia liniștită a lui, ca și fruntea, ca și palmele uriașe, ne trecea în liniște, între pernele alea mari, de-acasă...

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesionale, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x

instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA